

Grieffnummer : _____

Repertoriumnummer : 1308

Vennisdatum : 30.05.2006

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

 , geboren , zetelgarnceerder,
wonende te

2/ , geboren ,
, zonder beroep, wonende te

3/ , geboren ,
, caletaria-uitbater, wonende te

VERDACHT VAN : te

op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd of geweest zijnde
, geboren , eigendom van :
wonende te zetelgarnceerder,

Ingevolge akte van aankoop op 19/09/1995, verleend voor notaris

10

A/ - vanaf 18/01/1999 tot minstens de dag van de dagvaarding,

DE EERSTE: als eigenaar,

DE TWEEDE: als gebruiker,

- vanaf 18/01/1999 tot 28/05/2001,

DE DERDE: als gebruiker

1. een woning op perceel

in stand te hebben gehouden in strijd met de afgeleverde bouwvergunning door het college van burgemeester en schepenen van d.d. 08/02/1982

B/ Vanaf 18/01/1999 tot minstens de dag van de dagvaarding,

DE EERSTE: als eigenaar,

1. een bestaande tweewoonst op perceel

in stand te hebben gehouden in strijd met de afgeleverde bouwvergunning door het college van burgemeester en schepenen van d.d. 08/02/1982

2. - garages-bergsplaatsen

- een hondenhek/bergruimte

- een constructie, bestaande uit deels baksteen en deels IBM-blokken en dienstig als burelen

- een deels open stelplaats voor wagens, voorzien van een betonnen vloerdek

- twee houten schattingspanelen gemonteerd op een opstaand muurtje in baksteen, die het hondenhek en een stelplaats voor wagens verbinden;

- een magazijn/werkplaats voor zetelbekleding tegen de achtergevel van de burelen, opgericht in betonblokken en deels grijze IBM-blokjes en afgedekt met ijzeren gelijplaten

- taludvorming met een hoogte van +/- 5m

- een keurmuur in betonblokken met een hoogte van +/- 1,20m en een lengte van +/- 33m, waarbinnen zich een opslag van restanten van bouwmaterialen en schroot bevindt

- een verharding met beton en kiezel van het volledig terrein

in stand te hebben gehouden zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergoeding van het college van burgemeester en schepenen.

feneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde aanbtenaar
- thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en
schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende
organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedebouw - nadien art. 68 § 1 van het
gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd 22.10.1996, en thans art. 149
van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 175 € per dag bij niet-
uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van
18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 25.07.2003,
en ambshalve ingeschreven.

Ontvangen : 84,51 euro. De Bewaarder (get.)

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering:

- Mr. n, advocaat te , r l ,
vertegenwoordigt beklaagden, die ter zitting niet verschenen.

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148,
149 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke

ordening, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Tijdens de gecrimineerde periode werden de ten laste gelegde feiten strafbaar gesteld door de artikelen 44, 64 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd bij de artikelen 299, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Aan de constitutieve elementen van de ten laste gelegde misdrijven en aan de minimale oep gestelde straffen werd echter niet geraakt.

2.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofd van beklaagden bestaat erin dat de eerste beklaagde als eigenaar en de tweede en derde beklaagde als gebruikers zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een kelder hebben gebouwd, een woning in stand hebben gehouden in strijd met de bouwvergunning van 8 februari 1982 en dit vanaf 18 januari 1999 tot 28 mei 2001 en de eerste beklaagde als eigenaar een bestaande tweewoonst vanaf 18 januari 1999 tot 20 juli 2003 (datum van bevel tot dagvaarden) in stand heeft gehouden in strijd met de bouwvergunning van 8 februari 1982 en een aantal wederrechtelijk opgerichte constructies eveneens in stand heeft gehouden.

3.

Eerste beklaagde is de eigenaar van onroerende goederen gelegen te

g kadastraal gekend onder

Tweede en derde beklaagde zijn de gebruikers van het perceel, gekend onder

Dit perceel ligt deels binnen de grenzen van een woongebied en deels binnen de grenzen van een natuurgebied (gewestplan , gkg. bij K.B. van 3 april 1979).

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 23 februari 2004 werd aan eerste beklaagde een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren (na gedeeltelijke afbraak) van woongelegenheden en bedrijfsgebouw afgeleverd mits werd voldaan aan een aantal voorwaarden, o.m. het slopen van de illegale gebouwen, de aanleg in woongebied van een streekeigen gemengd groenscherm van 3m breed op de grens met het achterliggend natuurgebied en de afwerking van de gevels in gevelsteen.

Op 19 november 2004 werd vastgesteld dat deze voorwaarden nog niet werden gerealiseerd.

Op 20 september 2005 werd vastgesteld dat de afbraakwerken aan het magazijn werden aangevat (het dak werd verwijderd).

Op 3 oktober 2005 werd vastgesteld dat het magazijn volledig werd afgebroken en deels werd opgeruimd.

De gevels werden evenwel nog niet uitgevoerd in gevelmateriaal en het hondenloek werd nog steeds in stand gehouden.

Het staat vast dat de thans niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste stedenbouwkundige vergunning worden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

4.

Bij arrest nr. ... van 19 januari 2005 vernietigt het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: "De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."

De telastelegging is geen inbreuk bedoeld in artikel 146, eerste lid, 4° en 5° DORO.

De bewezen inbreuk situeert zich volgens het gewestplan in woongebied.

De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuk geldt in dit geval niet (meer).

5.

Een misdrijf is een door de wet omschreven gedraging waaraan de wet een straf vastknoopt (in dezelfde zin: C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *Belgisch Strafrecht*, Gent, E. Story Scientia, 1976, nr. 516; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, nr. 242; C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht, Strafprocesrecht & Internationaal Strafrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2003, 136). Er is slechts sprake van "decriminalisering" wanneer de wet zowel de inbreuk als de eraan verbonden strafsanctie schrapt (C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 51). Krachtens artikel 78 Sw. is een misdrijf verschoonbaar in de gevallen bij de wet bepaald.

Artikel 146, eerste lid, 1° DORO bepaalt dat (o.m.) het uitvoeren, voortzetten en instandhouden van handelingen, werken en wijzigingen zonder de krachtens artikel 99 DORO verplichte voorafgaande vergunning gestraft wordt met een gevangenisstraf van 3 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met een van deze straffen alleen. De strafsanctie voor de instandhouding van die handelingen, werken en wijzigingen geldt krachtens artikel 146, derde lid DORO evenwel niet wanneer die niet gelegen zijn in de in artikel 146, vierde lid DORO vermelde ruimtelijk kwetsbare gebieden (in dezelfde zin: F.

PETILLON, *RABG* 2003, 825-826; S. LUST, "Het handhavingsdecreet terug naar af", *T.R.O.S.* 2004, (194), 195, en S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijke orderingsrecht", in M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, Themis 26, 2004, 16 en S. LUST, "Stedenbouwstrafrecht: een status questionis", *C.D.P.K.* 2004, (512), 523 die erop wijst dat de decreetgever "*de lijst van strafbare gedragingen van artikel 146 al. 1 DORO niet [heeft] gewijzigd, en het principe van de strafbaarheid van de instandhouding van onwettig verrichte werken, handelingen of wijzigingen ... dus onverkort [heeft] behouden*" en dat "*de decreetgever aan dit principe de regel toevoegt dat 'de strafsancie niet geldt' behalve in drie welbepaalde gevallen*"; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, Larcier, 2004, nr. 21).

Het Arbitragehof heeft zich niet uitgesproken of het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een strafuitsluitingsgrond dan wel een wijziging van de strafbaarstelling is (Arbitragehof, nr. van 19 januari 2005, overweging B.7; het is onterecht dat sommige auteurs menen dat het Arbitragehof dat wel zou hebben gedaan in het arrest nr. van 22 juli 2004: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 196; J. GHYSELS, "Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw. Afgeschaft of niet?", *NjW* 2004, (1303), 1305; D. VAN HEUVEN en J. BELFYN, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *NjW* 2004, (1271), 1273 die ten onrechte aanvoeren dat het Arbitragehof artikel 146, derde lid DORO lijkt te interpreteren als "*veeleer drie werkelijk onderscheiden strafbaarstellingen*"). Het Hof van Cassatie had reeds de gelegenheid om te beamen dat de decreetgever met deze inlassing bij decreet van 4 juni 2003 heeft gewild om in die welbepaalde gevallen "*de strafsancie niet verder te doen gelden*" (Cass., 23 november 2004, ...; idem: Antwerpen, 19 november 2003, ...).

Het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO is de uitzondering op de regel in artikel 146, eerste lid, 1° DORO en is ook duidelijk (anders doch ten onrechte: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.*, 195; J. GHYSELS, *loc.* 1303; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 21-22; I. VAN GIEL en Y. LOIX, "Vernieuwingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de 'duistere' stedenbouwhandhaving en zal cascade van 'intrekking-procedures' veroorzaken", *T.B.O.* 2005, ... Het heeft betrekking op de strafdoelmatigheid en is derhalve een strafuitsluitende verschoningsgrond (in dezelfde zin: Gent, 26 november 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 8 oktober 2004, *T.R.O.S.* ...; Gent, 30 januari 2004 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 524; Gent, 9 januari 2004, *T.M.R.* ...; Gent, 2 januari 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* ...; Gent, 19 december 2003, *T.M.R.* ...; Gent, 7 november 2003 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* ...; Gent, 3 november 2003 aangehaald door P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 24; Gent, 24 oktober 2003, *T.M.R.* 2004, 250; Gent, 10 oktober 2003, *C.D.P.K.* ...; *NjW* ...; Brussel, 18 november 2003, *T.M.R.* ...; Corr. Gent, 25 mei 2004, *T.M.R.* ...; Corr. Veurne, 12 maart 2004 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* ...; Corr. Gent, 6 januari 2004, *T.M.R.* ... met verwijzing naar Gent, 21 november 2003, ... Brugge, 4 november 2003 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.* ...; R. MORTIER, "Hoe sterk is de ketting ... 12 jaar later?", *T.M.R.* ... die het heeft over "*de nieuwe regelgeving met betrekking tot het verval van de strafsancie voor het*"

instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken"; M. FAURE, F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Recente ontwikkelingen inzake het leefmilieu- en stedenbouwstrafrecht", in K. en M. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek Milieurecht 2003*, Brugge, Die Keure, 2003, (223), 289; V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd", *T.M.R.* 2004, (2), 7 die verwijst naar Gent, 2 januari 2004 en 7 november 2003, onuitg.; I. VAN GIEL, "Eerste arrest van het Arbitragehof over de ongrondwettigheden van het verjatingsdecreet ruimtelijke ordening (noot onder Arbitragehof nr. 111/2003)", 22 juli 2004, *A.W.* 2004, 111; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen? Toeh niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtszekerheid na het decreet van 4 juni 2003", *T.B.O.* 2004/1, (16), 30; G. DEBERSAQUES, "Handhaving", in B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), *Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brugge, Die Keure, 2004, 827-828 voor wie "de libellering van het derde lid ... [lijkt] te duiden in de richting van een beslissende grond van verschoning" en die daartegenover een uitspraak van de bevoegde minister en de toelichting door de indieners van het voorstel van decreet plaatst; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 20 die voorhouden dat "de strafuitsluiting zoals geformuleerd door artikel 146 DORO [...] als het ware een bestanddeeluitsluiting uit het instandhoudingsmisdrijf [is], zoals dit wordt bepaald in de eerste paragraaf van voormeld artikel"; S. LUST, *T.R.O.S.* 2004, 195 die toegeeft dat artikel 146, derde lid DORO "lijkt erop te wijzen dat het enkel om een strafuitsluitingsgrond zou gaan" maar ten onrechte stelt dat "de bevoordingen terzake niet duidelijk zijn" wat haar doet teruggrijpen naar "de bedoeling van de deereutgever"; zie ook M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *R.W.* 2003-04, (601), 619 die eensdeels het derde lid van artikel 146 DORO als een strafuitsluitingsgrond bestempelt (nr. 45) en anderdeels van oordeel is dat "er van een misdrijf geen sprake meer is" (nr. 46); B. BOUCKAERT en T. DE WAELE, *Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw in het Vlaamse Gewest*, Brugge, Vanden Broede, 2004, 324 die geen standpunt innemen; anders: Gent, 10 december 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Corr. Dendermonde, *T.M.R.* 2004, 111; Corr. Dendermonde, 27 oktober 2003, *NjW* 2003, 111; Corr. Dendermonde, 20 oktober 2003, *T.M.R.* 2003, 111; Corr. Dendermonde, 29 september 2003, *C.D.P.K.* 2003, 111; Corr. Dendermonde, 13 september 2004, *Nj* 2004, 111; *T.R.O.S.* 2004, 195; A. VAN BRABANT, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven (decreet van 4 juni 2003)", *Waarvan Akte* 2003/4-5, 6, 5). De zin van het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO kan niet worden omgebogen door verklaringen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan, te laten voorgaan op de duidelijke tekst van die uitzonderingsbepaling (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 111/2003, 2 februari 2005; sommige auteurs verwijzen derhalve ten onrechte naar de parlementaire voorbereiding: P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 18, 22 en 25; J. GHIYSELS, *Id.*, 1304; S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 195; S. LUST, "Het Handhavingsdecreet gedeeltelijk vernietigd: over de "verjaring" van stedenbouwmisdrijven, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de keuze van de herstelmaatregel" (noot onder Arbitragehof nr. 111/2003, 19 januari 2005), *RJBG* 2005, (373), 376).

Die strafuitsluitende verschoningsgrond heeft enkel betrekking op de bestraffing of de strafwaardigheid van het bewezen misdrijf. Het laat het bewezen (verschoond) misdrijf zodoende bestaan en derhalve ook de burgerlijke gevolgen ervan. (in dezelfde zin: *Class.*, 29

januari 1974, *Arr. Cass.*, H. BEKAERT, *Théorie générale de l'excuse en droit pénal*, Brussel, Bruylant, 1957, nr. 63, 65, 68, 69, 72, 73, 116, 124-126; H. BEKAERT, "Algemene theorie over de verschooning in het strafrecht", *R.W.* 1956-57, (1241), 1254; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *o.c.*, nr. 510; C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *o.c.*, nr. 801, 900-901; C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 224; S. VAN DYCK en J. VANANROYE, "Het lot van de burgerlijke vordering bij toepassing van de strafuitsluitende verschooningsgrond uit art. 5 2 Sw.", *T. Strafr.* 2004, (189), 190: "Een strafuitsluitende verschooningsgrond heft immers enkel de strafvaardigheid van de strafbaar gestelde gedraging op, zonder afbreuk te doen aan haar onrechtmatigheid"; anders (impliciet): Antwerpen, 19 november 2003, *NjW* 2004, 1318; M. BOES, *l.c.*, 619).

De toepassing van de strafuitsluitende verschooningsgrond van artikel 146, derde lid DORO maakt geen grond van verval of onontvankelijkheid van de strafvordering uit in de zin van Hoofdstuk IV van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (mutatis mutandis in dezelfde zin: Cass., 9 maart 2004,; Cass., 4 september 2001,

Aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 februari 2004 (Cass., 24 februari 2004,), ligt een gewijzigde kwalificatie van de herstellvordering ten grondslag.

De herstellvordering wordt thans gekwalificeerd als een vordering tot teruggave en heeft derhalve een civielrechtelijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen belang de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,

Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,). Uit het civielrechtelijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsoverdracht tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv. omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 41 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstellvordering op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin: Cass., 9 september 2004,; Cass., 2 maart 2004,; Arbitragehof nr.

4, 23 april 2004; R. VEREMAN, "De verjaring van de stedenbouwmisdrijven", *T. Gem.* 2005, Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging

maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het (verschoond) stedenbouwmisdrijf is ontstaan (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,

Uit het voorgaande volgt dat de strafrechter na de strafuitsluitende verschoonbaarheid te hebben vastgesteld, zijn bevoegdheid behoudt om over de voorliggende herstellvordering uitspraak te doen en om de gevorderde herstelmaatregel op te leggen (in dezelfde zin: Arbitragehof nr., 19 januari 2005, overweging B-4).

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de stedenbouwkundige inspecteur van 7 februari 2001.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigd artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (in dezelfde zin: Cass., 23 november 2004).

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 16-2005, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., 2 april 2004, *R.W.* 2004-05, 306, noot). Er ligt geen proces-

verbaal van vaststelling door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagde betwist niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, *R.W.*, De

herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, *T.R.O.S.*

De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendig (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004, 1. De herstelltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

verder verder verder

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185, 190, 194, 197

Wetboek strafrecht art. 2.65

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (i.v.m. euro)
Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en
nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998
Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 $\frac{1}{2} \times \frac{1}{4} = \frac{1}{8}$
 $\frac{1}{4} \times \frac{1}{4} = \frac{1}{16}$

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statueringde **OP TEGENSPRAAK:**

Verklaart beklagden schuldig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en nader gepreciseerd qua geïncrimineerde periode.

Stelt vast dat de instandhouding van deze bouwwerken niet meer strafbaar is.

Verwijst beklagde tot zijn deel van de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 7.01 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig voornis.

Verwijst beklagde tot haar deel van de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 7.01 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidige woonis.

Verwijst beklaagde tot zijn deel van de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **103,52 euro**, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidige vonnis.

Leigt aan iedere veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1980, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de aanpassing van de constructies aan de stedenbouwkundige vergunning van 23 februari 2004 onder verbod van een dwangsom van € 170 per dag.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het venais niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gewonnen in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
30 mei 2006, alwaar zetkend:

Ondervoorzitter, enige rechter,
Substituut Procureur des Konings,
Adjunct-griffier.